

[Arentoft]

Formentlig husker hr. Lasse Budtz, at vi havde en debat om Mellemamerika i 1984, hvor jeg nævnte forskellige facts om Grenada, som blev draget i tvivl af bl.a. hr. Lasse Budtz og af ordførerne for SF og VS, hvorefter udenrigsministeren kunne gå op med et stykke papir med en indberetning fra vores ambassadør derude, der bekræftede rigtigheden af alt det, der havde været fremme, og i øvrigt forlod amerikanerne Grenada ganske kort tid efter. Det har russerne endnu ikke gjort efter 6 år.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg skal ikke sige mere til hr. Lasse Budtz. Han har jo sagt, at det ikke nytter noget, og det tror jeg såmænd efter at have hørt hr. Lasse Budtz at han har ret i. Men forhåbentlig kan de problemer, der er blevet berørt her, gøre et vist indtryk i hr. Lasse Budtz' gruppe.

Til hr. Riishøj skal jeg sige, at de øgede midler til bistand for ofrene fra krigen, som der bliver tale om, vil blive ydet på grundlag af de appeller, som vi modtager fra de hjælpeorganisationer, der arbejder i området. Som jeg anførte indledningsvis, må vi nok regne med, at der især bliver tale om støtte til fordel for de flygtninge, man finder i Afghanistans nabolande.

Hr. Riishøj nævner tanken om et øget oplysningsarbejde, og det er absolut en tanke, regeringen vil overveje positivt.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg vil bare sige til hr. Arentoft, at jeg vil fremskaffe et interessant dokument, som er offentliggjort af en menneskerettighedskommission for det latinamerikanske område. Deri fortællendes det, hvordan situationen menneskerettighedsmæssigt har udviklet sig i Grenada, efter at amerikanerne lavede denne invasion. Det vil udvide hr. Arentofts horisont på dette område på en meget interessant måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Lasse Budtz (S), Fischer (KF), Bjørn Elmquist (V),

Riishøj (SF), Stinus (RV), Nør Christensen (CD), Albrechtsen (VS), Kofod-Svendsen (KrF) og Poulsaard (FP) (se foran) vedtoges enstemmigt med 101 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om økonomiske midler til fredsårsaktiviteter og til oprettelse af et fredsårssekretariat.

Af Hanne Thanning Jacobsen (SF) og Albrechtsen (VS) m.fl.
(Fremsat 29/11 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringen er af den opfattelse, at det for Danmarks vedkommende vil være rigtigst i lyset af den åbne debat, der jo på borgernes initiativ finder sted gennem vore frie massemedier og de forskellige frivillige organisationer, at aktiviteterne i forbindelse med FNs internationale fredsår 1986 bliver overladt til frivillige organisationer og enkeltpersoner.

Derfor har udenrigsministeriet aftalt med formanden for FN-Forbundet, hr. Stinus, at forbundet som en helt naturlig opgave for dette påtager sig at igangsætte og koordinere aktiviteterne i Danmark i anledning af fredsåret.

FN-Forbundet har, efter hvad jeg har fået oplyst, formidlet et bredt samarbejde og har inddraget så mange organisationer, institutioner, foreninger og grupper som muligt i påtænkte aktiviteter i anledning af fredsåret. Her kan der vel drages en parallel til det netop afsluttede ungdomsår, hvor det, som der jo også står i bemærkningerne til beslutningsforslaget, var Dansk Ungdoms Fællesråd, der påtog sig igangsættende og koordinerende aktiviteter.

For så vidt angår et statsligt bidrag til gennemførelse af fredsårsaktiviteter kan jeg oplyse, at der på finansloven for i år er optaget et ekstraordinært bidrag til FN-Forbundet på

[Udenrigsministeren]

½ mill. kr. til oplysningsarbejde og koordinerende virksomhed. Det er et beløb, som FN-Forbundet selv har foreslået, og hvor regeringen altså har stillet sig imødekomende.

Endvidere har formandskabet for regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg givet tilsagn om at se positivt på ansøgninger fra FN-Forbundet om bidrag til konkrete aktiviteter, og tilsvarende gælder ansøgninger fra andre organisationer og enkeltpersoner, der ønsker at udfolde aktiviteter i anledning af fredsåret 1986.

På den baggrund kan regeringen ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag om yderligere bevillinger i anledning af fredsåret og dermed heller ikke om oprettelse af et fredsårssekretariat.

Lasse Budtz (S):

Så vidt jeg kan se, er dette forslag og også det næste forslag, B 56, en slags efterfølgere for nogle ændringsforslag, SF i hvert fald – muligvis også VS – stillede i forbindelse med finanslovens behandling. Jeg mener at kunne genkende i hvert fald intentionerne fra den gang i disse to forslag.

Det første forslag, som vi nu behandler, B 55, kan socialdemokratiet ikke medvirke til. Vi vil sandelig meget gerne se fredsaktiviteter i forøget omfang i fredsåret, og skulle regeringen – hvad vi ikke har alt for stort et håb om – fremkomme med planer om specielle fredsarrangementer og fredsinitiativer eller fredsaktiviteter, vil socialdemokratiet gerne være med til at fremskaffe den nødvendige økonomiske dækning over de sædvanlige kanaler, men vi mener, at FN-Forbundet, som jo nu er fredssekretariat, må være dækket ind i hvert fald indtil videre med den merbevilling på ½ mill. kr., som socialdemokratiet stillede ændringsforslag til finansloven om. Ud fra den holdning vil socialdemokratiet afvise beslutningsforslaget.

Connie Hedegaard (KF):

Man kan sige, at forslagsstillerne jo ikke ligefrem brillerer ved opfindsomhed. Når nu DUF fik så og så mange penge sidste år til at koordinere aktiviteterne i forbindelse med ungdomsåret, så rækker fantasien altså lige til, at der må gives nøjagtig det samme beløb til et særligt fredsårssekretariat.

Naturligvis skal der da også i år ske en masse ting inden for hele den sikkerhedspolitiske diskussion, og jeg synes da, det er glædeligt, at så mange mennesker rundt omkring engagerer sig i de sikkerheds- og forsvarspolitiske problemer. Utrolig mange foreninger, bevægelser og organisationer har i de senere år taget disse spørgsmål op, og det behøver man næppe frygte at de ikke også vil fortsætte med i fredsåret. Men jeg tror altså ikke, at disse mennesker ude omkring er særlig interesseret i at få sådan et overordnet organ, rent bortset fra at det er svært at forestille sig, at et sådant sekretariat skulle nå at få nogen som helst selvstændig betydning og nogen som helst selvstændige opgaver, som ikke lige så godt kunne løses inden for de allerede eksisterende rammer. Jeg mener, at folk og foreninger, der interesserer sig for udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske spørgsmål, har masser af steder at henvende sig, først og fremmest SNU og FOV, men jo også, som udenrigsministeren og den forrige ordfører påpegede det, FN-Forbundet, som efter vores opfattelse helt naturligt har fået til opgave at stå for den koordination, der måtte være nødvendig i forbindelse med FN's fredsår.

Vi er med andre ord i det konservative folkeparti ikke bange for, at aktiviteterne ikke også i år skal blomstre overalt ude omkring, og vi har faktisk svært ved at forstå, hvorfor forslagsstillerne overhovedet finder det ønskeligt med et sådant sekretariat, et nyt bureaukrati. Jeg tror ikke, der er grund til bekymring. De mennesker, der beskæftiger sig med de spørgsmål, vi her taler om, ved faktisk godt, hvor de skal henvende sig, hvis de har brug for hjælp eller økonomisk støtte af nogen art.

Bjørn Elmquist (V):

I venstre er vi ikke af den opfattelse, at FN's fredsår står og falder med, at dette beslutningsforslag bliver vedtaget. Der er adskillige oplysningsmuligheder allerede, der er bevillinger, og der er politiske partier. Der er en masse, som kan tage sig af at formidle debatten. Der er taget ekstraordinær højde for, at man kan få ekstra aktiviteter i gang i anledning af, at 1986 er erklæret af FN som et fredsår, nemlig de 500.000 kr. ekstra til FN-Forbundet i Danmark, som er nævnt adskillige gange.

[Bjørn Elmquist]

Jeg må også henholde mig til det, som blev sagt i ministerens indlæg om, at der af formandskabet for SNU, hvoraf flere af os her i salen er medlemmer, er givet tilsagn om at ville se positivt på ansøgninger fra FN-Forbundet om bidrag til konkrete aktiviteter. Venstre kan således ikke medvirke til vedtagelse af dette beslutningsforslag.

Stinus (RV):

I forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 1986 vedtoges et socialdemokratisk ændringsforslag om i forbindelse med det internationale fredsår at stille 500.000 kr. til rådighed for FN-Forbundet ud over den almindelige bevilling til FN-Forbundet. Der var bred politisk tilslutning til denne bevilling.

Med denne ekstrabevilling har FN-Forbundet erklæret sig parat til at påtage sig en koordinerende rolle i forbindelse med fredsåret. Dette blev bekræftet på et møde i aftes med repræsentanter for et stort antal organisationer, og etablering af et mindre fredsårssekretariat i tilknytning til FN-Forbundet og under FN-Forbundets ansvar er nu i fuld gang.

Det radikale venstre støttede det socialdemokratiske forslag og opfattede beløbets størrelse som en tilkendegivelse af, hvad det ville være politisk muligt at opnå flertal for i folketinget til fredsåret. Ud fra dette synspunkt betragtede og betragter det radikale venstre fremdeles diskussionen om flere midler til almindelig fredsårsaktivitet som afsluttet med vedtagelsen af finansloven for 1986, og vi vil derfor ikke kunne medvirke til gennemførelsen af forslaget til folketingsbeslutning. Jeg er naturligvis ked af at måtte meddele dette triste budskab til fru Hanne Thanning Jacobsen lige netop på hendes runde fødselsdag.

Det radikale venstre hilser i øvrigt fredsåret velkommen, selv om vi nærer en principiel betænkelighed ved de alt for mange internationale FN-år. Forventningerne til disse år skrues ofte alt for højt op, og skuffelsen og frustrationen over de udeblivende resultater er meget udbredt.

Med dette vil jeg gerne understrege, at der efter det radikale venstres opfattelse er brug for ikke blot ét, men mange fredsår. Hvert år burde være et fredsår, hvor vi alle sammen

brugte vore kræfter på at være med til at opbygge den tillid mellem landene, der er en nødvendig forudsætning for en egentlig sikkerhed, som aldrig vil kunne skabes på baggrund af en trusselspolitik.

Det er også det radikale venstres opfattelse, at man skal benytte det erklærede fredsår 1986 til en række aktiviteter, som gør opmærksom på de store problemer, verden står over for – at værne freden og sikre menneskehedens fremtid, som det hedder i FN-resolutionen – og på, hvad vi kan gøre for at være med til at løse dem, men dette er ikke og kan aldrig blive et spørgsmål om en større eller mindre statslig bevilling til bestemte fredsårsaktiviteter.

Jeg har netop haft lejlighed til at besøge den sovjetiske fredskomité, som får sine midler – overordentlig store midler – fra den sovjetiske fredsfond, som, efter hvad der blev oplyst, udelukkende er opbygget på basis af private bidrag. Vi fik faktisk oplyst, at det drejer sig om 93 millioner private bidragydere, og det vil jeg jo nok sige kunne være et eksempel til efterfølgelse.

I sin rapport til FN's generalforsamling om planerne for fredsåret fastslår FN's generalsekretær Perez de Cuellar, at fredsårets mål ikke nås, hvis sagen bliver glemt i de følgende år. Fredsåret kan kun virke stimulerende for alle gode kræfter i regeringer og parlamenter og i organisationer og fredsbevægelser, medier og skoler, blandt videnskabsmænd og enkeltpersoner i alle sociale lag. Man må være enige med FN's generalsekretær i denne vurdering. Det er det vedvarende engagement ud over fredsåret, vi skal koncentrere os om, hvis resultaterne af det skal kunne spores om nogle år.

Nør Christensen (CD):

Jeg skal ganske kort meddele, at vi ikke kan bidrage til fremme af dette beslutningsforslag.

Albrechtsen (VS):

Det er jo utrolig vigtigt, at der gøres alt, hvad der kan gøres, for at styrke aktiviteterne i fredsåret, og det er der for så vidt heller ingen der i denne debat er gået imod. Det er vigtigt at bruge fredsåret til at styrke den helt nødvendige debat om, hvordan man kommer videre med afspænding og nedrustning.

[Albrechtsen]

Det er jo reelt udtryk for en nedprioritering i forhold til ungdomsåret, når der endog bruges færre penge på fredsåret, end der blev brugt på ungdomsåret, som der jo nok er nogle, især blandt de unge, som vil mene at der kom alt for lidt ud af. Danmark har jo faktisk også gennem deltagelse af beslutningen i FN forpligtet sig til at gøre en meget aktiv indsats.

Ministeren mener, at det bør overlades til de forskellige organisationer, enkeltpersoner osv. Det er ikke staten, der skal føre debatten, den skal føres i befolkningen. Det kan man selvfølgelig være fuldstændig enig i, men det er jo på ingen måde ensbetydende med, at staten så ikke skal gøre alt, hvad der overhovedet kan gøres, for netop at fremme denne debat og for at give den de bedste muligheder med hensyn til den økonomiske støtte. Men jeg tror ikke, at et ekstra bidrag på 1/2 mill. kr. under FN-forbundsregie og derudover en henstilling til det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg er tilstrækkeligt.

Jeg hæftede mig ved, at hr. Lasse Budtz tilkendegav, at når der opstår et forøget behov for midler, så er socialdemokratiet rede til, at vi skaffer disse midler. Det er jeg ganske overbevist om at det vil. Jeg håber derfor også, at hr. Stinus vil være med til at give det samme tilsagn som hr. Lasse Budtz, så vi i hvert fald på den måde kan sikre, at det ikke bliver mangelen på økonomiske tilskud, der gør, at der bliver gjort en for lille indsats på dette område.

Kofod-Svendsen (KrF):

Mit parti vil gerne medvirke til, at vi får øget debat om fred og nedrustning. Så kommer spørgsmålet: på hvilken måde skal det ske? Det, der helt konkret er tale om i dette beslutningsforslag, er jo at få oprettet et fredsårssekretariat. Jeg har lidt vanskeligt ved at se behovet for at få oprettet et sådant fredsårssekretariat, når vi har FN-Forbundet med de aktiviteter, og glimrende aktiviteter, som FN-Forbundet er i gang med, og vi har også hørt om den øgede bevilling på 500.000 kr. Jeg skal ikke gentage forhistorien, blot konkludere, at jeg ikke har kunnet se, at der er behov for det, der her foreslås, og mit parti kan derfor ikke medvirke.

Poulsgaard (FP):

Forleden traf jeg en dreng på 14 år. Han var meget, meget bange, for han havde lige hørt i radioen, at nu truer han, den dér – jeg havde nær sagt noget grimt, men det er jo alt for stærke ord, og dem må man ikke bruge heroppe – men Gaddafi truer med krig nu. Får vi krig nu? spurgte han. Jeg tror, at den dreng var symptomatisk for mange andre unge mennesker. De frygter virkelig krig, de er bange for, at vi får krig. Hvorfor er de så bange for krig? Fordi der bliver snakket om fred og fred og fred og om, at vi skal afværge krigsfare. Sandheden er, set gennem mine bedste briller, som jeg har på, at krigsfare er så langt væk, som den faktisk nogen sinde har været. Hvis bare man kan få sådan nogle som Gaddafi og enkelte andre sat på plads, er der overhovedet ikke risiko for, at vi får en verdenskrig, men der er risiko ved at blive ved og blive ved at snakke, som om krigen står lige om hjørnet. Så får vi alle disse nervøse mennesker som nu denne 14-årige dreng. De er bange for noget, som der ikke reelt er grund til at være bange for.

Jeg var glad ved udenrigsministerens afvisning af forslaget, men samtidig er jeg alvorlig bange for, at der ikke går lang tid, inden socialdemokratiet hopper med på dette forslag, og så er der måske et flertal igen. Vi ved jo alle sammen, at vi folketingsmænd får en masse indbydelser. Vi skal deltage i fredskomiteer, og jeg ved ikke, hvad vi bliver dynget til med af breve og andet godt. Jeg ved ikke, hvad de mennesker, der render rundt i disse fredsdemonstrationer egentlig laver. Er det, fordi de er arbejdsløse, at de ikke rigtig har noget fornuftigt at beskæftige sig med, og er det derfor, de ikke kan få en søndag til at gå? For som sagt er der ingen fare for krig. Som regel tilhører disse mennesker venstrefløj, og venstrefløj har aldrig nogen sinde selv kunnet finansiere noget som helst; det skal den altid have kapitalisterne til. Den skal såmænd nok få så mange kontakter herind til folketinget, at den kommer igennem med nogle store bevillinger, og når vi andre ikke vil være med til at give de bevillinger, er vi nogle krigsmagere og krigsophidsere, og vi vil ikke fred. Vi kender hele rummelen.

Fremskridtspartiet kan ikke støtte det beslutningsforslag.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

[Hanne Thanning Jacobsen]

Som hr. Lasse Budtz rigtigt nævnte, er dette en udløber af finanslovsforslaget. Jeg må nu sige, at det faktisk var på grund af regeringens julepakke, at dette forslag og det efterfølgende forslag ikke blev behandlet på det beregnede tidspunkt.

Jeg blev meget forbavset i august 1985, da jeg opdagede på forslaget til finanslov, at der overhovedet ikke var afsat nogen penge til fredsåret, og derfor spurgte jeg på det tidspunkt udenrigsministeren, om der var nogen planer i gang. Ministeren meddelte mig, som det også er sagt her fra talerstolen, at FN-Forbundet havde påtaget sig en opgave omkring koordineringen af fredsåret, og svaret sluttede med, at ministeren meddelte mig, at der var ikke sat penge af til året.

Man kan selvfølgelig sige, som fru Connie Hedegaard udtrykker det, at det med penge kan være lige meget, men det er meget væsentligt, at der er penge til aktiviteter, og derfor optrådte forslaget som ændringsforslag til finansloven. Fru Connie Hedegaard kan måske have ret i, at min fantasi er lidt for lille, når jeg direkte overfører beløbene fra ungdomsåret, men jeg ville dermed ligesom markere, at vi kunne skabe et præcedens for, at det i hvert fald var et mindstebeløb, for hvilket et FN-års aktiviteter kunne sættes i værk fra statslig side. Derfor finder jeg, at beløbet er meget rimeligt.

Vi stillede sammen med VS ændringsforslag til finansloven, og det blev desværre nedstemt. Socialdemokratiet undlod at stemme, og resten af folketingets partier stemte imod. Selvfølgelig glæder jeg mig også over den halve million kroner, der er sat af, men den er sat af til sekretariat og ikke til aktiviteter. Der er mange af dem, der er optaget af dette arbejde, som har bedt om, at der bliver sat penge af. DUF, som stod for det sidste FN-år, har i en udtalelse af 30. november 1985 bedt om en særskilt bevilling. Næstformanden i FN-Forbundets Københavnsafdeling udtalte efter finanslovens vedtagelse ønsket om det samme.

Hvordan er det gået med forberedelsen, som ministeren siger at FN-Forbundet har stået for? Ja, den 24. oktober 1985 blev der nedsat en ad hoc-gruppe, og den har efter min mening smølet ud over alle grænser. Den fremsatte et forslag, som har ligget og simret her i 3 måneder, og først i går aftes fik man snøvet sig sammen til at holde et

nyt møde, altså næsten en måned ind i det år, vi skulle gå i gang med den 1. januar 1986. En af planerne var, at man skulle vælge en styringsgruppe. Jeg hører nu fra mødet i går, at man er nået frem til denne på den måde, at man har valgt nogle få organisationer ud og har sagt, at de er styringsgruppe. Man ansætter en fredsårssekretær og en kontormedhjælper, og de kan så sluge pengene. Sådan kan man altså gøre med sager, som man ikke vil have at gøre med.

Jeg synes, det bedste bevis for, at regeringen ikke har villet arbejde aktivt og ordentligt for en ramme omkring fredsåret, er de glemte og de manglende bevillinger. Men det kan også ses af en anden ting. Jeg stødte i et dagblad i august måned 1985 på, at boligministeren havde indkaldt 25 forskellige organisationer, fordi der nu skulle starte en organisation omkring FN-år 1987, som er udråbt til hjemløseår. Allerede 1½ år før var det altså sat på skinner, og det synes jeg er fint. Det var det samme, der burde være sket i forbindelse med fredsåret. Allerede i 1982 og igen i december 1983 og i november 1984 og endelig med consensus den 11. november 1985 har Danmark jo i FN tilsluttet sig en rapport fra generalsekretæren om aktiviteterne i fredsåret. Den indeholder den føromtalte redegørelse, og den siger mange flotte ting om, hvad året kan bruges til.

I den anledning vil jeg gøre opmærksom på, at der allerede i 1984 blev oprettet en frivillig fond for bidrag til FN's aktiviteter i forbindelse med fredsåret, for dette år skal jo løbe i mange lande, det er ikke kun nationale, men også internationale initiativer, der skal løbe af stabelen. Det er helt typisk for den utrolig lave profil, der er holdt i forbindelse med fredsåret, at Danmark ikke har bidraget med noget som helst, ikke en eneste krone, hvad dog Sverige har.

I sidste uge var lederen af FN's særlige sekretariat for fredsåret her i København, og han kunne fortælle disse sørgelige ting. Derfor synes jeg, det er sølle og bedrøveligt, at regeringen siger så flotte ord i forbindelse med 40 års dagen for FN, mens mangelen på initiativ og dårlig forberedelse fra officiel dansk side viser, hvor lidt vilje der er til at arbejde seriøst med at få overensstemmelse mellem ord og handling omkring FN-årene. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvordan han føler at generalsekretærens rapport og gene-

[Hanne Thanning Jacobsen]

ralforsamlingsresolutionen er fulgt op af den danske regering.

Også jeg glæder mig over det, jeg fornemede hr. Lasse Budtz sagde om muligheden for at skaffe flere penge til aktiviteter. Jeg tror, året vil vise, at masser af grupper vil ansøge om at få beløb til aktiviteter, for jeg tror, deres opfindsomhed er større end den, jeg er i besiddelse af, fru Connie Hedegaard. Så lad os se, efterhånden som året kommer i gang, om ikke behovet bliver vældig stort. Det regner jeg med at det gør.

Til fru Connie Hedegaard vil jeg gerne sige: nej, jeg oplevede ikke, at der skulle opbygges et nyt bureaukrati, bestemt ikke. Det kan jeg ikke være interesseret i, og jeg tror, fru Connie Hedegaard har ret i, at fredsfolket heller ikke er. Men med den sum, der er afsat, er der jo også grænser for, hvilket bureaukrati man kan opbygge.

Til hr. Stinus vil jeg sige tak for den personlige hilsen. Jeg føler, at den halve million kroner, var det, der var det politisk mulige, og jeg giver hr. Stinus ret i, at der er brug for mange flere penge. Selv om han siger, at beløbets størrelse ikke er vigtigt, tror jeg også, han vil erfare i FN-Forbundet, som vi begge sætter stor pris på, at han vil komme i pen-genød, når fredsåret begynder at komme i gang. 93 millioner private bidragydere i Sovjet får det næsten til at lyde, som om det danske fredsfolk ikke ved personlig indsats og ved personlige økonomiske ofre gør en masse, men det er jo i hvert fald ikke korrekt.

Hr. Kofod-Svendsen kunne ikke se behovet for pengene. Også til ham vil jeg sige, at det vil vise sig.

Til sidst vil jeg sige til hr. Poulsgaard, at det er jo rigtigt, at vi hos børn møder angst for krigen. Hr. Poulsgaard prøver at fortælle os, at det er ved at snakke om freden, at børnenes angst for krigen opstår, og at børnene reelt ikke har nogen grund til at være bange. Jeg synes, hr. Poulsgaard skulle prøve at sætte sig ind i, hvor mange milliarder kroner der på denne jord bruges til krigsforberedelse. Så vil han forstå, at denne angst ikke skabes af politikeres snak. Den angst skabes af, at børn åbner deres øjne og ser på den verden, der er omkring dem, og det gør dem forskrækkede.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringen har så stor tillid til FN-Forbundet, at vi er overbevist om, at den måde, vi har valgt at lade FN-fredsåret udfolde sig på i Danmark, vil være i fuld overensstemmelse med de intentioner, generalsekretæren har udtrykt.

Connie Hedegaard (KF):

Jeg vil bare først sige til fru Hanne Thanning Jacobsen, at aktiviteterne ude omkring vedrørende sikkerhedspolitiske spørgsmål ikke ligefrem tyder på, at det er pengemangel, der blokerer det hele. Der sker rent faktisk mange ting.

Så bare den generelle betragtning, at det er lidt trættende, at vi hver gang skal høre SF og VS og andre fremstille sig selv som mere seriøse og som folk, der tager problemerne, f.eks. et fredsår, mere seriøst, end vi andre gør, bare fordi de tilfældigvis kommer med lidt flere penge. Nu har regeringen givet ½ mill. kr., men så kommer SF og VS altså og vil give lidt mere, og så er SF straks meget mere seriøse, end de borgerlige partier, regeringspartierne, er.

Jeg synes, det er en lidt underlig måde at fremstille tingene på. Vi tager faktisk også FN's fredsår ganske alvorligt.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Det glæder mig meget, at fru Connie Hedegaard tager FN's fredsår alvorligt. Jeg ville ikke vove her fra talerstolen at antyde, at fru Connie Hedegaard ikke er seriøs. Men ved nærmere eftertanke kan det vel ikke undre fru Connie Hedegaard, at det undrer os andre, hvor pengene til dette år blev af, når 1985-året var sat utrolig fint i værk – der var afsat beløb til det – og når forberedelserne til 1987-året, som jeg påviste før, allerede nu er begyndt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udenrigsudvalget. Hvis

[Formanden]

ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-
trægtet jeg det som vedtaget. (Ophold). Det
er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

**5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B
56:**

*Forslag til folketingsbeslutning om at tilføre
yderligere midler til det sikkerheds- og ned-
rustningspolitiske udvalg.*

Af Hanne Thanning Jacobsen (SF) og Al-
brechtsen (VS) m.fl.

(Fremsat 29/11 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Forsvarsministeren (Engell):

Den danske befolkning har krav på saglig
information om vores forsvar, og gennem
årene har forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste udført et stort og fortjenstfuldt arbej-
de, et arbejde, som efter regeringens opfattelse under ingen omstændigheder må blive afbrudt på grund af det fremsatte beslutningsforslag.

I 1985 er forsvarrets oplysnings- og velfærdstjenestes publikationer udleveret i ca. 103.100 eksemplarer ud over den skoleserie, som er omtalt i beslutningsforslaget, og som er på 8 hæfter, hvoraf der i alt er udleveret 4.500 eksemplarer.

Jeg mener, at disse tal siger lidt om populariteten af FOVs publikationer, og jeg vil derfor godt benytte denne lejlighed til at tage skarp afstand fra den ensidige kampagne, som fra den yderste politiske venstrefløj er ført mod FOVs virksomhed og de udgivelser, som FOV står for. Det er en kampagne, hvis motiv jeg ikke skal vurdere nærmere, men for mig at se er den ubegrundet, enøjet og urimelig. Jeg må også understrege, at hvis dette forslag blev vedtaget, så var der ingen baggrund for det informationsarbejde, som FOV i så mange år har varetaget på udmærket vis. Det er naturligvis også sigtet i forslaget, og derfor må jeg tage afstand fra det.

Jeg vil godt henlede opmærksomheden på, at FOVs bevilling for finansåret 1985 var på ca. 8 mill. kr., og det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalgs, altså SNU's, på ca. 5,5

mill. kr. Af FOVs bevilling har mindre end 1 mill. kr. været til rådighed for oplysningssektoren, heraf små 290.000 kr. til publikationsvirksomhed. Af SNU's bevilling har tilsvarende ca. 2,4 mill. kr. været til rådighed for oplysningsvirksomhed, og heraf er ca. 450.000 kr. anvendt til egentlige publikationer.

Det er således ikke korrekt, når forslagsstillerne i indledningen til de bemærkninger, der ledsager forslaget, sammenligner FOVs angiveligt 8,6 mill. kr. med det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalgs 1,7 mill. kr. til oplysningsvirksomhed. De to tal, som med rimelighed kan sammenlignes, er FOVs 290.000 kr. og SNU's 450.000 kr. Denne konstatering sætter også forslagsstillernes bemærkninger om FOVs formåen i forhold til SNU's i relief.

Man må jo erindre sig, at FOV er andet og mere end oplysningsvirksomhed. Socialsektoren i FOV, der består af en sektionsleder og 19 socialrådgivere, lægger alene i rene lønninger beslag på ca. 3,2 mill. kr. af FOVs bevilling. Hertil kommer så kørsels- og rejseudgifter og udgifter til kursusvirksomhed, der beløber sig til ca. 300.000 kr. årligt. Det skal hertil også bemærkes, at der i disse udgifter er set bort fra socialektorens andel i husleje, kontorhold og andre administrative omkostninger.

Forslagsstillerne angriber FOV for manglende alsidighed og nævner FOVs skoleserie som et eksempel herpå. I den forbindelse finder jeg, at det er nødvendigt at henlede opmærksomheden på, at formålet med FOVs oplysningsvirksomhed er, hvis jeg må citere: »... at sprede kendskabet til forsvar, dets baggrund og virke og herunder at fremme indbyrdes forståelse og samarbejde mellem befolkningen og det militære forsvar«.

Efter min mening bør skoleseriens hæfter ligesom andre publikationer fra FOV bedømmes på denne baggrund, og jeg finder, at FOV har formålet at fremstille et kompliceret emne for aldersklassen de 15-17-årige på en både rimelig og sober måde.

Når det i bemærkningerne anføres, at serien har været kritiseret voldsomt i pressen, kan man i hvert fald kun sige, at det er korrekt, hvis man alene lægger vægt på, hvad den del af pressen giver udtryk for, som forslagsstillerne politisk hælder til. Men ser man på den bredt orienterede avislæser, vil han